

Arrest

nr. 48 395 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2007 treedt verzoekster te Marokko in het huwelijk met dhr. H.Z. van Duitse nationaliteit.

Verzoekster dient op 10 februari 2009 een aanvraag in voor het bekomen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name haar echtgenoot H.Z.

Op 8 september 2009 wordt een positief woonstverslag opgesteld.

Op 28 september 2009 wordt een interview afgenomen door de cel schijn- en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen. Op 12 oktober 2009 wordt het parket te Antwerpen ingelicht dat er ernstige aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Op 7 oktober 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 maart 2010 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 3 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 31 mei 2010 aan verzoekster wordt ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van R.F.Z. (...), van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42quater, §1,4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging van de gehuwden. Uit het verslag, dd. 22.03.2010, van de politie van Deurne blijkt het volgende: "Op 24.03.2010 kan de politie betrokkene aantreffen. De gehele woning op de 2 de verdieping is volledig leeg, op een kapotte ijskast en eenpersoonsmatras na. Zij praat enkel Arabisch. Met gebarentaal kunnen wij vernemen dat haar echtgenoot enkele weken geleden de woning heeft verlaten en thans ergens in Duitsland woont. Hij heeft tevens de gehele inboedel meegenomen. Via een buurvrouw die Marokkaans/Frans spreekt, vernemen ze nogmaals dit verhaaltje. R.F. (...) zou van haar man nooit buiten gemogen hebben, heeft geen geld noch werk, heeft in België of de omliggende landen geen familie of vrienden."

2. Rechtspleging

In fine van de repliekmemoirie verzoekt verzoekster "verwerende partij te veroordelen in de kosten". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen. Het verzoek daartoe van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aan, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster adstrueert haar middel als volgt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)" Verzoeker is gehuwd met Dhr H.Z. (...) en deed in functie hiervan een vestigingsaanvraag. Reden is verzoeker heeft al ruime vriendenkring en is al volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij, waaronder ook het sociaal leven. Ik hoop dan ook met mijn cliënte mee dat onderhavig verzoek door Uw dienst met de nodige aandacht en welwillendheid voor deze uitzonderlijke situatie wordt bejegend."

3.2. Verweerder wijst erop dat verzoekster een aanvraag indiende bij de gemeente als familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en onder de toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) valt. Verweerder citeert vervolgens artikel 40bis en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en wijst erop dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verweerder wijst erop dat verzoekster geen middel uiteenzet dat betrekking heeft op de motieven van de bestreden beslissing en evenmin enige poging doet om die te weerleggen. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt duidelijk dat verzoekster niet samenwoonde met haar echtgenoot op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit wordt niet betwist door verzoekster. De beweringen als zou zij een ruime vriendenkring hebben en volledig geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, zijn *in casu* niet relevant, worden niet gestaafd en worden bovendien tegengesproken door het verslag van de politie

van 22 maart 2010. De bestreden beslissing concludeert dan ook terecht dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voorzien bij artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en is op zorgvuldige wijze genomen.

3.3. Verzoekster repliceert dat zij zowel voor de feiten als de middelen verwijst naar haar uitgebreid verzoekschrift en volhardt in haar argumentatie.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familie leden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Volgens artikel 42^{quater}, §1,4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging van de gehuwden. Uit het verslag, dd. 22.03.2010, van de politie van Deurne blijkt het volgende: "Op 24.03.2010 kan de politie betrokkene aantreffen. De gehele woning op de 2 de verdieping is volledig leeg, op een kapotte ijskast en eenpersoonsmatras na. Zij praat enkel Arabisch. Met gebarentaal kunnen wij vernemen dat haar echtgenoot enkele weken geleden de woning heeft verlaten en thans ergens in Duitsland woont. Hij heeft tevens de gehele inboedel meegenomen. Via een buurvrouw die Marokkaans/Frans spreekt, vernemen ze nogmaals dit verhaaltje. R.F. (...) zou van haar man nooit buiten gemogen hebben, heeft geen geld noch werk, heeft in België of de omliggende landen geen familie of vrienden.”

Verzoekster betwist niet het samenwoonstverslag waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Zij betwist ook niet dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was. Zij betwist aldus het determinerende motief van de bestreden beslissing niet. Verzoekster is evenwel de mening toegedaan dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift enkel dat zij al een ruime vriendenkring heeft, volledig geïntegreerd is en een sociaal leven heeft. Zij legt een attest neer waaruit blijkt dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde sinds maart 2010 en nog steeds volgt. Van haar vele vrienden en goede integratie brengt verzoekster geen bewijzen bij. Verweerder wijst er terecht op dat verzoeksters bewering wordt tegengesproken door het samenwoonstverslag. Tevens legt verzoekster een arbeidscontract neer, doch dit werd ondertekend na de bestreden beslissing, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster met de bijgebrachte documenten en haar argumenten niet weerlegt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar partner, terwijl dit argument volstaat voor het beëindigen van verzoeksters verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters argumenten doen hieraan geen afbreuk.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder zorgvuldig te werk is gegaan bij de feitenvinding en dat verzoekster de kans heeft gekregen om haar versie van de feiten en al de nodige bewijzen bij te brengen tijdens de samenwoonstcontrole. Verzoekster betwist overigens de conclusie van deze controle niet. De documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, werden niet overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken hoewel zij er wel degelijk de kans toe had. Van verweerder kan dan ook niet worden verwacht dat hiermee rekening werd gehouden bij de beoordeling.

Verweerder heeft zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid en heeft zich bij het nemen van zijn beslissing gesteund op alle relevante feiten waarvan hij kennis kon nemen. Op basis hiervan heeft verweerder op redelijke wijze geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is zodat haar verblijfsrecht wordt beëindigd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN